

Sygn. akt XVII AmA 101/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Aneta Gąsińska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednio (...) Bank S.A. z siedzibą w W.)

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania powoda od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 28 grudnia 2012 r., Nr RWA – 46/2012

1. uchyła punkt I podpunkt 1 i punkt II zaskarżonej Decyzji;
2. zmienia punkt I podpunkt 2 w ten sposób, że zamiast „nakazuje się zaniechanie jej stosowania” „stwierdza jej zaniechanie z dniem 31 marca 2012 r.”;
3. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;
4. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1360 zł (tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmA 101/13

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 28 grudnia 2012 r., Nr RWA-46/2012,

I. na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uznał, że działanie polegające na:

1. stosowaniu we wzorcach umowy wykorzystywanych przy zawieraniu umów o prowadzenie indywidualnych kont emerytalnych postanowień o treści:
 - a. „Za przekroczenie przez (...) terminu realizacji dyspozycji, z przyczyn

leżących po stronie (...), Posiadaczowi rachunku przysługuje odszkodowanie w wysokości rzeczywiście poniesionej szkody" oraz „ W szczególnych wypadkach (...) może przed rozpatrzeniem reklamacji poprosić o udokumentowanie poniesionej szkody (...) ”;

b. - „(...) nie ponosi odpowiedzialności za skutki wynikłe z użycia numeru identyfikacyjnego oraz haseł do kanałów dostępu przez osoby trzecie (...) ”

-„(...) nie ponosi odpowiedzialności za skutki wynikłe z ujawnienia identyfikatora i haseł do kanałów dostępu osobom trzecim ”,

c. „Jeśli wymagają tego względy bezpieczeństwa lub inne, niezależne od (...) względy, (...) może czasowo ograniczyć dostęp do rachunku (...) lokata za pośrednictwem poszczególnych kanałów, przez okres, jakiego wymaga usunięcie przyczyn braku dostępu. W takim wypadku (...) nie ponosi odpowiedzialności za zaistniałe ograniczenia w dostępności rachunku (...) lokata ”;

d. „Jeżeli Posiadacz rachunku nie dokona wypowiedzenia w terminie 30 dni od dnia wysłania przez (...) informacji o zmianach, przyjmuje się, że Posiadacz rachunku wyraża zgodę na zmiany”

stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 47945 kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i nakazał zaniechanie jej stosowania.

2. stosowaniu w umowach o prowadzenie indywidualnych kont emerytalnych postanowienia o treści:

„Wysokość opłat i prowizji może ulegać zmianom. Zamiany wysokości opłat i prowizji uzależnione są w szczególności od (...)”,

jest niezgodne z art. 52 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665 z późn. zm.) i jako naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów nałożył na (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości:

1. 11.834.964 zł (jedenaście milionów osiemset trzydzieści cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia, zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji;

2. 2.958.741 zł (dwa miliony dziewięćset pięćdziesiąt osiem tysięcy siedemset czterdzieści jeden złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) Bank S.A z siedzibą w W. (obecnie: (...) S.A. z siedzibą w W.) zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił:

Naruszenie mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy przepisów postępowania, w postaci:

(A) art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 84 uokk poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału zebranego w sprawie i przeprowadzenie jego oceny w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, skutkujące wadliwym i błędnym uznaniem, iż:

(a) postanowienie wzorca umowy o treści przytoczonej w punkcie I.1.a sentencji zaskarżanej decyzji jest tożsame znaczeniowo z postanowieniem wzorca wpisanym pod pozycją nr 1970 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,

(b) postanowienie wzorca umowy o treści przytoczonej w punkcie I.1.b tiret 2 sentencji zaskarżanej decyzji jest tożsame znaczeniowo z postanowieniem wzorca wpisanym pod pozycją nr 2555 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,

(c) na dzień wydania zaskarżanej decyzji Skarżący nie zaniechał stosowania zarzucanych praktyk rzekomo naruszających zbiorowe interesy konsumentów, podczas gdy w piśmie (...) z dnia 21 lutego 2012 roku stanowiącym odpowiedź na wezwanie Organu z dnia 30 stycznia 2012 roku, bank zobowiązał się do wprowadzenia określonych zmian we wzorcach umów i regulaminach, co uczynił we wskazanym przez siebie terminie, na dowód czego przedkłada w załączeniu do niniejszego odwołania zmienione wzorce umów i regulaminy wskazane w poz. 5 i 6 załączników in fine tegoż odwołania;

(B) art. 7, 8 i art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 uokk poprzez zaniechanie zebrania i wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym dla wymierzenia kary pieniężnej, i prawidłowego ustalenia wszelkich istotnych elementów stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia, prowadząc przy tym postępowanie w sposób niebudzący zaufania do władzy publicznej reprezentowanej przez Organ, w zakresie:

(a) zaniechania stosowania zarzucanej praktyki rzekomo naruszającej zbiorowe interesy konsumentów

(b) zaistnienia zarzucanych naruszeń zbiorowych interesów konsumentów w następstwie zawierania umów przy użyciu wzorca zawierającego postanowienie o treści przytoczonej w punkcie 1.2 sentencji zaskarżanej decyzji,

(c) wysokości przychodów realizowanych przez Skarżącego w segmencie działalności w ramach, którego stosowano wzorce umów, których postanowienia w zarzucany sposób mają naruszać zbiorowe interesy konsumentów (prowadzenie rachunków oszczędnościowych indywidualnych kont emerytalnych),

(C) art. 107 §3 i art. 11 k.p.a. w zw. z art. 83 uokk poprzez zaniechanie wyjaśnienia, w uzasadnieniu zaskarżanej decyzji, przyczyn dla których Prezes Urzędu uznał, iż zarzucane określenie zmiany opłat i prowizji za czynności związane z wykonywaniem umowy rachunku bankowego (rachunku oszczędnościowego indywidualnego konta emerytalnego) niezgodnie z normą art. 52 ust. 2 punkt 6 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. 2012 Nr 1376 - „prawo bankowe”) w zw. z art. 32 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego („ustawa o (...) / (...)” - Dz. U. 2004 r. Nr 116, poz. 1205 ze zm.) miałyby stanowić godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie banku,

(D) art. 107 § 1 i 3 k.p.a. w zw. z art. 83 uokk polegające na sformułowaniu uzasadnienia zaskarżanej decyzji w ten sposób, iż na stronach 19, 21 oraz 23 zawarto argumentację odwołującą się do nieistniejącego punktu sentencji decyzji (punkt III), która zamyka się w dwóch punktach oznaczonych cyframi rzymskimi (I i II), co skutkuje częściowym uzasadnieniem nieistniejącego rozstrzygnięcia.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

(A) art. 24 ust. 2 punkt 1 uokk w zw. z art. 479⁴³ k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię polegające na przyjęciu, iż stosowanie przez innych przedsiębiorców, niżli będący stroną postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, postanowień wzorców identycznych lub tożsamy z wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy za niedozwolone (w następstwie uwzględnienia powództw wytoczonych w trybie art. 4793 i nast. k.p.c), samo w sobie stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 punkt 1 uokk, a rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone obejmuje również innych przedsiębiorców niż będący stroną tego postępowania;

(B) art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 2 punkt 1 uok i k poprzez ich błędne zastosowanie polegające na nakazaniu Skarżącemu w punkcie 1.1 sentencji zaskarżanej decyzji zaniechania stosowania praktyk ograniczających zbiorowe interesy konsumentów, których w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy Skarżący nie mógł się dopuścić;

(C) art. 106 ust. 1 punkt 4 uok i k w zw. z art. 111 uok i k w. zw. z art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez ich błędne zastosowanie i wymierzenie kary za popełnienie zarzucanych czynów zabronionych przez ustawę, których opis i znamiona opisane w sentencji zaskarżanej decyzji są pozbawione podstawowych elementów w postaci:

(a) określenia czasu popełnienia zarzucanych naruszeń przepisów ustawy,

(b) skonkretyzowania wzorców umów, które zawierają kwestionowanie postanowienia, poprzez wskazanie ich nazw stosowanych przez Skarżącego,

(c) skonkretyzowania jednostek redakcyjnych w tych wzorcach umów, pod którymi zawarte są kwestionowane postanowienia wzorców,

(d) określenia przeciwstawianych postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, z którymi kwestionowane postanowienia wzorców miałyby być identyczne lub tożsame,

co uniemożliwia wyczerpujące odkodowanie czynu przypisanego, a tym samym narusza konstytucyjny wymóg określoności sankcji karnej;

(D) art. 106 ust. 1 punkt 4 uok i k w zw. z art. 111 uok i k poprzez ich błędne zastosowanie i wymierzenie w punkcie II.2 sentencji zaskarżanej decyzji kary pieniężnej z tytułu:

„(.. .naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 punkt 1 uok i k w zakresie opisanym w punkcie II sentencji niniejszej [zaskarżanej] decyzji”

podczas gdy w punkcie II sentencji zaskarżanej decyzji nie ma określonego żadnego zakazu, jak tylko nałożone zostają kary pieniężne za naruszenie zakazów określonych w punkcie I sentencji zaskarżanej decyzji, a z kolei - jeśli wymierzana kara miałaby być karą za naruszenie zakazu w zakresie określonym w punkcie 1.2 sentencji zaskarżanej decyzji - zarzucana praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów w postaci wykorzystywania postanowienia o treści przytoczonej w punkcie 1.2 sentencji zaskarżanej decyzji, nie polega na stosowaniu wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone (art. 24 ust. 2 punkt 1 uok i k),

skutkujące wymierzeniem kary za czyn niebędący zabronionym przez ustawę i obwarowanym sankcją karą w tej postaci albo wymierzeniem kary za czyn, którego opis (punkt 1.2 sentencji zaskarżanej decyzji) nie odpowiada przytoczonej normie zakazowej tj. art. 24 ust. 2 punkt 1 uokk,

(E) art. 106 ust. 1 punkt 4 uok i k w zw. z art. 111 uok i k w. zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez ich błędne zastosowanie i wymierzenie w punkcie II sentencji zaskarżanej decyzji kar pieniężnych w wysokości nieproporcjonalnej do przychodów realizowanych przez Skarżącego w segmencie działalności, w którym stosowane

były kwestionowane postanowienia wzorców umów (prowadzenie rachunków oszczędnościowych indywidualnych kont emerytalnych),

(F) art. 26 ust. 1 uok i k w zw. z art. 24 ust. 2 punkt 1 uok i k oraz w zw. z art. art. 479⁽³⁶⁾ k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że prowadzenie przed Sądem Okręgowym w Warszawie - Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów („SOKiK”) postępowania w przedmiocie uznania postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich wykorzystywania, a następnie zaniechanie wykorzystywania takich postanowień w następstwie uprawomocnienia się wyroku uwzględniającego powództwo w sprawie, nie stanowi przeszkody dla prowadzenia przez Prezesa Urzędu, w odniesieniu do tych samych postanowień wzorca umowy, postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i dalszego zakazania wykorzystywania ich, podczas gdy orzekanie w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone należą do wyłącznej właściwości SOKiK,

(G) art. 361 §2 Kodeksu cywilnego poprzez błędną wykładnię pojęć szkoda i strata przejawiającą się w ich utożsamieniu,

(H) art. 52 ust. 2 punkt 6 prawa bankowego w zw. z art. 32 ustawy o (...) / (...) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż przepis ten zakazuje określenia otwartego katalogu przesłanek zmiany wysokości opłat i prowizji za czynności związane z wykonywaniem umowy rachunku bankowego (rachunku oszczędnościowego indywidualnego konta emerytalnego).

Mając na uwadze powyższe zarzuty odwołujący wniósł o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z wydruków dokumentów utrwalonych jedynie w formie elektronicznej w postaci:

(A) pisma okólnego Dyrektora Banku ds. Bankowości D. J. M. nr (...) (...) (...) z dnia 30 marca 2012 roku w sprawie zmian w produktach w (...): rachunek oszczędnościowy Indywidualnego Konta Emerytalnego (...) lokata w (...), wprowadzającego do stosowania w Banku na Oddziale Bankowości Detalicznej (...) zmodyfikowany „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...) lokata w (...)” oraz zmodyfikowany wzór Umowy o prowadzenie rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...) lokata (załącznik numer 5) na okoliczność zmiany z dniem 31 marca 2012 roku stosowanego przez Skarżącego wzorca umowy o prowadzenie indywidualnego konta emerytalnego i zaniechania wykorzystywania postanowień kwestionowanych przez Prezesa Urzędu z dniem 30 marca 2012 roku;

(B) pisma okólnego Dyrektora Banku ds. Bankowości D. J. M. nr (...) (...) (...) z dnia 30 marca 2012 roku w sprawie zmian w produktach w (...): rachunek oszczędnościowy Indywidualnego Konta Emerytalnego (...), wprowadzającego do stosowania w Banku na Oddziale Bankowości D. (...) zmodyfikowany „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...)” oraz zmodyfikowany wzór Umowy o prowadzenie rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...) (załącznik numer 6) na okoliczność zmiany z dniem 31 marca 2012 roku stosowanego przez Skarżącego wzorca umowy o prowadzenie indywidualnego konta emerytalnego i zaniechania wykorzystywania postanowień kwestionowanych przez Prezesa Urzędu z dniem 30 marca 2012 roku;

2. rozważenie zasadności zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniami prawnymi odnośnie zgodności art. 24 ust. 2 punkt 1 uokk w zw. z art. 479⁴ k.p.c. z wyrażoną w art. 45 ust. 1 i 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadą prawa do sądu, jak również art. 106 ust. 1 punkt 4 uokk w zw. z art. 111 uokk z wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadą proporcjonalności wymiaru kary oraz wynikającym z art. 2 w zw. z art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymogiem precyzyjnego określenia znamion czynu zagrożonego karą, których proponowana treść została przedstawiona w punktach 1.6 oraz 2.3.8 uzasadnienia niniejszego odwołania poniżej,

a następnie, na podstawie art. 479^{31a} § 3 k.p.c, o:

3. uwzględnienie odwołania w całości i uchylenie przedmiotowej decyzji w całości,

4. stwierdzenie, że zaskarżona decyzja została wydana:

(A) w zakresie punktów 1.1 oraz II. 1 jej sentencji - z rażącym naruszeniem prawa,

(B) w zakresie punktu II.2 jej sentencji - bez podstawy prawnej, oraz

5. zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, powiększonych o kwotę 34 złotych tytułem opłaty skarbowej od złożenia dokumentu zawierającego oświadczenia o udzieleniu pełnomocnictw;

Alternatywnie, działając z najwyższej ostrożności procesowej i tylko na wypadek uznania, że zarzuty Skarżącego odnośnie zarzucanego stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w sposób i w zakresie opisanym w punkcie 1.2 sentencji zaskarżanej decyzji nie znajdują uzasadnionych podstaw, odwołujący wniósł o:

6. uwzględnienie odwołania w całości poprzez:

(A) uchylenie przedmiotowej decyzji w części - w zakresie punktu 1.1 oraz punktu II. 1 sentencji decyzji,

(B) zmianę przedmiotowej decyzji w zakresie punktu 1.2 sentencji decyzji poprzez zastąpienie słów „.../” nakazuje się zaniechanie jej stosowania.” słowami „...i stwierdza się jej zaniechanie z dniem 30 marca 2012 roku”,

(C) uchylenie przedmiotowej decyzji w zakresie punktu II.2 sentencji decyzji,

oraz

(D) zasądzenie na rzecz powoda 3/4 poniesionych kosztów postępowania sądowego, ze zniesieniem między stronami kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o:

1) oddalenie odwołania Powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury w W. Nr RWA- (...) z dnia 28 grudnia 2012 r.,

2) oddalenie wniosków dowodowych,

3) zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r. pełnomocnik powoda poinformował, że powód od dnia 2 listopada 2013 r. występuje pod firmą (...) S.A., odwołał się również do dyrektyw unijnych, wskazując że decyzja została wydana z naruszeniem praw podstawowych wskazanych w dyrektywach unijnych. Każde za s orzeczenie kar powinno być sformułowane zgodnie z normami prawa karnego. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji. Wskazał również, iż doszło do naruszenia zasad proporcjonalności przy wymierzaniu kar.

Pełnomocnik powoda oświadczył, że datą zaniechania zarzucanej praktyki jest 31 marca 2012 r.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie odwołania i wniosków dowodowych złożonych przez powoda. Wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Odnosił m.in. się do orzecznictwa odnoszącego się do rozszerzonej prawomocności wyroków uwzględniających powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 17 grudnia 2014 r. na podstawie art. 177 §1 pkt. 1 kpc zawiesić postępowanie w sprawie do czasu udzielenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedzi na pytanie prawne zadane przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 19 listopada 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 165/14 . W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie podjęte przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej będzie stanowiło podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W przypadku dokonania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedzi na przedstawione w sprawie VI ACa 165/14 pytania, możliwe będzie bowiem podjęcie przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia w zakresie prawidłowości zaskarżonej decyzji Prezesa UOKiK.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 r. orzekł, że:

1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w związku z art. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów należy w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem sądu i wpisanych do krajowego rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone mogło zostać uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy, który nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wpisem owych postanowień do wspomnianego rejestru, za działanie bezprawne, stanowiące podstawę nałożenia kary pieniężnej z tego tytułu, pod warunkiem – czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego – że przedsiębiorcy temu przysługuje skuteczny środek prawny zarówno przeciwko decyzji uznającej tożsamość porównywanych postanowień, obejmujący kwestię, czy – przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności właściwych danej sprawie – owe postanowienia są materialnie identyczne, zwłaszcza pod względem wywoływanych przez nie szkodliwych dla konsumentów skutków, jak i przeciwko decyzji ustalającej w danym wypadku kwotę kary pieniężnej.

2) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd taki jak sąd odsyłający, którego orzeczenia wydane w ramach sporu takiego jak spór w postępowaniu głównym mogą stać się przedmiotem skargi kasacyjnej, nie może zostać zakwalifikowany jako „sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego”.

Trybunał wskazał również, iż dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A.) prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), jest bankiem w rozumieniu przepisów Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 655 ze zm.) i prowadzi działalność bankową określoną w ww. ustawie. /k. 42-55, k. 101-116/

W stosunkach z konsumentami Bank posługuje się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 k.c., zatytułowanymi „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...) lokata w (...)” oraz „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...)”. /k. 17, k. 20-31, k. 32-41 akt adm./

W treści wzorców znajdują się następujące postanowienia o treści zbieżnej z treścią postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 47945 k.p.c.:

- we wzorcu zatytułowanym „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...) lokata w (...)” są to postanowienia o następującej treści:

a. „Za przekroczenie przez (...) terminu realizacji dyspozycji, z przyczyn leżących po stronie (...), Posiadaczowi rachunku przysługuje odszkodowanie w wysokości rzeczywiście poniesionej szkody”; /§ 6 ust. 1, k. 22 akt adm./

b. „ W szczególnych wypadkach (...) może przed rozpatrzeniem reklamacji poprosić o udokumentowanie poniesionej szkody (...)” /§ 30 ust. 2 zd. 2, k. 29 akt adm./

c. „(...) nie ponosi odpowiedzialności za skutki wynikłe z użycia numeru identyfikacyjnego oraz haseł do kanałów dostępu przez osoby trzecie (...)”/§ 9 ust. 3, k. 23 akt adm./

d. „Jeśli wymagają tego względy bezpieczeństwa lub inne, niezależne od (...) względy, (...) może czasowo ograniczyć dostęp do rachunku (...) lokata za pośrednictwem poszczególnych kanałów, przez okres, jakiego wymaga usunięcie przyczyn braku dostępu. W takim wypadku (...) nie ponosi odpowiedzialności za zaistniałe ograniczenia w dostępności rachunku (...) lokata ”/§ 11 ust. 2, k. 24 akt adm./

e. „Jeżeli Posiadacz rachunku nie dokona wypowiedzenia w terminie 30 dni od dnia wysłania przez (...) informacji o zmianach, przyjmuje się, że Posiadacz rachunku wyraża zgodę na zmiany” /§ 17 ust. 5, k. 27 akt adm./

- we wzorcu umownym zatytułowanym „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...)” zawarte jest postanowienie w brzmieniu:

„(...) nie ponosi odpowiedzialności za skutki wynikłe z ujawnienia identyfikatora i haseł do kanałów dostępu osobom trzecim ”. /§ 20 ust. 4 zd. 1, k. 35 akt adm./

Do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone zostały wpisane, na podstawie art. 479⁴⁵ k.p.c., postanowienia które są tożsame ze wskazanymi wyżej klauzulami zakwestionowanymi przez Prezesa Urzędu. Są to postanowienia o następującej treści:

- poz. 2555 w rejestrze niedozwolonych klauzul umownych: „Bank odpowiada wyłącznie za rzeczywiste i udowodnione straty Klienta, spowodowane przez nieprawidłowe lub nieterminowe realizowanie przez Bank zleceń, złożonych za pośrednictwem UI, zgodnie z niniejszym Regulaminem” - wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia

28 kwietnia 2011 r. (sygn. akt XVII AmC 758/10). Postanowienie wpisane do rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone w dniu 21 września 2011 r.

- poz. 1970 w rejestrze niedozwolonych klauzul umownych: „Bank nie ponosi odpowiedzialności za skutki wynikłe z użycia identyfikatorów oraz haseł dostępu przez osoby trzecie.” - wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 20 kwietnia 2010 r. (sygn. akt XVII AmC 1693/09). Postanowienie wpisane do rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone w dniu 2 lipca 2010 r.

- poz. 2273 w rejestrze niedozwolonych klauzul umownych: „Jeśli wymagają tego względy bezpieczeństwa lub inne, niezależne od Banku względy, Bank może czasowo ograniczyć dostęp do rachunku za pośrednictwem kanałów, przez okres jakiego wymaga usunięcie przyczyn braku dostępu. W takim wypadku Bank nie ponosi odpowiedzialności za zaistniałe ograniczenia w dostępności rachunku”- wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 listopada 2010 r. (sygn. akt XVII AmC 1422/09). Postanowienie wpisane do rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone w dniu 11 kwietnia 2011 r.

- poz. 2597 w rejestrze niedozwolonych klauzul umownych: „Me zgłoszenie przez Posiadacza depozytu pisemnego oświadczenia o odmowie przyjęcia proponowanych zmian (Załącznik nr 5 do Regulaminu) w terminie do 3 tygodni od daty wysłania przez Bank informacji o zmianie postanowień Regulaminu uznane będzie przez Bank za zgodę na przedstawione zmiany” - wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 czerwca 2011 r. (sygn. akt

XVII AmC 709/10). Postanowienie wpisane do rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone w dniu 11 października 2011 r.

W § 17 ust. 2 wzorca zatytułowanego „Regulamin otwierania i prowadzenia rachunku oszczędnościowego Indywidualnego Konta Emerytalnego (...) lokata w (...)” zawarte jest postanowienie o treści:

„ Wysokość opłat i prowizji może ulegać zmianom. Zmiany wysokości opłat i prowizji uzależnione są w szczególności od (...)”.

Przyjęcie przez Bank otwartego katalogu przesłanek uprawniających Bank do zmiany wysokości opłat i prowizji może być sprzeczne z treścią art. 52 ust. 2 pkt 6 Prawa bankowego, zgodnie z którym umowa rachunku bankowego powinna określać przesłanki i tryb zmiany wysokości opłat i prowizji za czynności związane z wykonywaniem umowy.

Zaniechanie stosowania przez powoda wskazanych postanowień nastąpiło 31 marca 2012 r. /oświadczenie powoda na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r., k. 119/

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych, a także aktach przedmiotowej sprawy, których wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała, zaś Sąd nie znalazł podstaw do poddawania w wątpliwość ich prawdziwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w Wyroku z dnia 12 lutego 2014 r. sygn. III SK 18/13, że w odniesieniu do art. 24 ust. 1 uokik zdecydowanie przeważa w praktyce (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2012 r., III SK 25/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 grudnia 2012 r., VI ACa 861/12; wyroki SOKiK z 15 lipca 2010 r., XVII Ama 28/09; z 23 sierpnia 2010 r., XVII Ama 86/09; z 23 maja 2011 r., XVII Ama 212/09; z 23 maja 2011 r., XVII Ama 212/09; z 24 maja 2012 r., XVII Ama 31/11; z 14 stycznia 2013 r., XVII Ama 85/11; z 24 kwietnia 2013 r., XVII Ama 63/10) i piśmiennictwie pogląd, zgodnie z którym do stwierdzenia, że dane zachowanie przedsiębiorcy jest bezprawne, niezbędne jest sięgnięcie do innych niż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów z 2007 r. przepisów prawa nakładających na przedsiębiorcę określony obowiązek (nakaz / zakaz) w obrocie konsumenckim (A. Wędrychowska-Karpińska, A. Wiercińska-Krużewska [w:] Stawicki, Stawicki, Ustawa, s. 539).

Z wcześniejszego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tzw. rozszerzonej prawomocności wpisu postanowienia wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone u (wyroki Sądu Najwyższego z 20 września 2013 r., II CSK 708/12; z 23 października 2013 r., IV CSK 142/13; postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2011 r., I CSK 676/10; uchwały Sądu Najwyższego z 7 października 2008 r., III CZP 80/08, OSNC 2009 nr 9, poz. 118; z 13 stycznia 2011 r., III CZP 119/10, OSNC 2011 nr 9, poz. 95) wynika zaś, że zachowaniu polegającemu na stosowaniu przez innego przedsiębiorcę postanowień wzorca umowy wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik z 2007 r., nie można przypisać bezprawności. Nie jest to bowiem zachowanie sprzeczne z ukształtowanymi w k.p.c. zasadami funkcjonowania rejestru i skutkami wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za postanowienie niedozwolone w ramach tzw. abstrakcyjnej kontroli wzorców umów. Dlatego w piśmiennictwie już wcześniej wskazywano, że art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy znajduje zastosowanie wyłącznie do przedsiębiorcy, który nie stosuje się do orzeczonego zakazu wykorzystywania niedozwolonych postanowień umowy (w szczególności zob. M. Rejda, Postępowanie w sprawie uznania za niedozwolone postanowień wzorca umowy. Komentarz, Warszawa 2009, s. 133 i 138; R. Trzaskowski, Przesłanki i skutki uznania postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479³⁶- 479⁴⁵ k.p.c.) [w:] red. E. Holewińska-Łapińska, Prawo w działaniu. 6. Sprawy cywilne, Warszawa 2008, s. 238).

W dalszej kolejności należy stwierdzić, że w argumentacji zawartej w uzasadnieniu uchwały III SZP 3/06 odwołano się w szerokim zakresie do potrzeby zapewnienia efektywności dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE 1993 L 95, wydanie specjalne polskie Dz.U.UE-sp.15-2-288, dalej jako dyrektywa 93/13).

Ze względów wynikających z zasad unijnego prawa intertemporalnego dotyczących przystępujących do Unii Europejskiej nowych państw członkowskich, Sąd Najwyższy nie mógł w tej sprawie wystąpić z odpowiednim pytaniem prejudycjalnym. W dacie podejmowania uchwały III SZP 3/06 nie było zaś orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej jako TSUE) dotyczącego bezpośrednio kwestii efektywnej realizacji w porządku krajowym wymogów wynikających z art. 7 dyrektywy 93/13.

Sytuacja w tym zakresie zmieniła się z chwilą wydania przez TSUE wyroku z 26 kwietnia 2012 r. w sprawie C-472/10 I., w którym Trybunał wypowiedział się w przedmiocie wykładni art. 7 dyrektywy 93/13. Z uzasadnienia tego wyroku wynika jednoznacznie, że w ocenie TSUE, skuteczna realizacja celu zakładanego przez art. 7 dyrektywy 93/13 „wymaga [...] by postanowienia umowne ujęte we wzorcu umowy konsumenckiej uznane za nieuczciwe wskutek powództwa o zaniechanie naruszeń wytoczonego przeciwko zainteresowanemu przedsiębiorcy [...] nie wiązały ani tych konsumentów, którzy byli stronami postępowania o zaniechanie naruszeń, ani też tych konsumentów, którzy zawarli z tym przedsiębiorcą umowę, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy” (pkt 38). W dalszej kolejności TSUE stwierdził, że „zastosowanie [...] sankcji nieważności nieuczciwego postanowienia umownego, skutecznej względem wszystkich konsumentów, którzy zawarli umowę konsumencką, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy, zapewnia, że konsumenci ci nie będą związani omawianym postanowieniem” (pkt 40). Z przywołanego orzeczenia wynika jednoznacznie, że w ocenie TSUE taka interpretacja art. 479⁽⁴³⁾ k.p.c., jaką przyjęto w powołanym powyżej orzecznictwie Izby Cywilnej Sądu Najwyższego, odpowiada wymogom wynikającym z art. 7 dyrektywy 93/13 i nie ma potrzeby odwoływania się do zasady efektywności prawa unijnego w celu poszerzenia zakresu skutków wpisu postanowienia do rejestru niedozwolonych postanowień.

Powyższy pogląd znalazł również odzwierciedlenie w Uchwale Sądu Najwyższego (7 sędziów) z dnia 20 listopada 2015 r. (III CZP 17/15), zgodnie z którą prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza powództwo o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę pozwanego w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 k.p.c.). Prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone - także po wpisaniu tego postanowienia do rejestru (art. 479^P § 2 k.p.c.) - nie wyłącza powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę niebędącego pozwanym w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 w związku z art. 479⁴³ k.p.c.).

Uzupełniająco należy zauważyć, że powołana uchwała Sądu Najwyższego nie pozostaje w sprzeczności z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie C 119/15, Biuro (...) sp. z o.o. sp.k. w D. przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ((...):EU:C:2016:987). W orzeczeniu tym Trybunał Sprawiedliwości uznał, że: "artykuł 6 ust. 1 i art. 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w związku z art. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów należy w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem sądu i wpisanych do krajowego rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone mogło zostać uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy, który nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wpisem owych postanowień do wspomnianego rejestru, za działanie bezprawne, stanowiące podstawę nałożenia kary pieniężnej z tego tytułu, pod warunkiem - czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego - że przedsiębiorcy temu przysługuje skuteczny środek prawny zarówno przeciwko decyzji uznającej tożsamość porównywanych postanowień, obejmujący kwestię, czy - przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności właściwych danej sprawie - owe postanowienia są materialnie identyczne, zwłaszcza

pod względem wywoływanych przez nie szkodliwych dla konsumentów skutków, jak i przeciwko decyzji ustalającej w danym wypadku kwotę kary pieniężnej."

Analiza treści wyroku Trybunału Sprawiedliwości nie daje podstaw do twierdzenia, że zasada efektywności prawa unijnego nakazuje akceptację wykładni odmiennej od tej, którą przyjął Sąd Najwyższy. Rozważania Trybunału Sprawiedliwości odnoszą się do kwestii, czy relewantne unijne unormowania "stoją (...) na przeszkodzie temu, by stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem sądu i wpisanych do krajowego rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone mogło zostać uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy, który nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wpisem owych postanowień do wspomnianego rejestru, za działanie bezprawne, stanowiące podstawę nałożenia kary pieniężnej z tego tytułu". Nie wynika z nich, aby wprowadzenie do krajowych systemów prawnych takich rozwiązań było obowiązkiem państw członkowskich. Tymczasem, zgodnie z powołaną uchwałą Sądu Najwyższego, prawo polskie nie przewiduje rozwiązań analogicznych do tych, które opisano w cytowanym fragmencie uzasadnienia wyroku Trybunału Sprawiedliwości. Okoliczność, że w orzeczeniu tym przesądzono, iż ich ewentualne wprowadzenie do krajowego porządku prawnego nie naruszałoby prawa unijnego, nie ma znaczenia dla rozpatrywanej sprawy.

Tezy zaprezentowane przez Trybunał Sprawiedliwości nie podważają prawidłowości rozumowania, które doprowadziło Sąd Najwyższy do przyjęcia powołanego stanowiska. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, iż "nie można utrzymywać, że system krajowy taki jak ten, w który wpisuje się postępowanie główne, narusza przysługujące przedsiębiorcom prawo do obrony lub zasadę skutecznej ochrony sądowej" (pkt 43). Natomiast Sąd Najwyższy uzasadnił swoje stanowisko potrzebą zapewnienia przedsiębiorcy prawa do wysłuchania i wskazał, że gwarantowane jest ono na poziomie konstytucyjnym (art. 45 ust. 1), w art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz w art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Ewentualna sprzeczność powyższych stanowisk jest tylko pozorna, albowiem treść standardów ochrony praw podstawowych na poziomie krajowym i unijnym nie musi być identyczna. Na analizowanej płaszczyźnie, prawo unijne nie stoi na przeszkodzie zapewnieniu w krajowych porządkach prawnych gwarancji prawa do obrony, prawa do wysłuchania i zasady skutecznej ochrony prawnej idących dalej, niż analogiczne standardy ochronne przyjęte w prawie Unii Europejskiej. Przyjęcie, że kierunek wykładni odrzucony przez Sąd Najwyższy nie pozostaje w sprzeczności z prawem unijnym, nie prowadzi do wniosku, że jest on zgodny z prawem polskim.

Podkreślić także należy, że Trybunał Sprawiedliwości nie badał bezpośrednio zgodności prawa polskiego w prawem unijnym, lecz dokonywał wykładni prawa Unii Europejskiej. Poza płaszczyznę oddziaływania prawa unijnego na krajowe porządki prawne, ustalenia Trybunału dotyczące treści prawa polskiego mają zatem jedynie pomocniczy charakter i nie są wiążące dla sądów krajowych. Wskazać należy, że Trybunał Sprawiedliwości zastrzegł, iż jego stanowisko dotyczące prawa polskiego opiera się na przedłożonych mu informacjach, "których zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego" (pkt 43).

Natomiast orzeczenie unijne wytyczyło granice, w których polska judykatura mogłaby bez naruszania prawa unijnego zmienić swoje stanowisko w przedmiotowej kwestii. W ich ramach mieściłoby się przyjęcie kierunku zasadniczo odmiennego, od tego który zaaprobował Sąd Najwyższy. Z wywodów Trybunału Sprawiedliwości wynika natomiast, że niedopuszczalne byłoby uznanie, że wystarczające do zapewnienia przedsiębiorcom poziomu ochrony wymaganego przez prawo unijne jest przyjęcie, iż zakres sądowego badania tożsamości relewantnych klauzul ograniczać się może "wyłącznie do zwykłego formalnego porównania badanych postanowień z tymi widniejącymi w rejestrze" (pkt 42) (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 marca 2017 r., sygn.. VI ACa 185/14).

Mając powyższe na względzie, za zasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 1 uokik, a w konsekwencji uwzględnienia tego zarzutu za zasadne należy uznać także zarzuty dotyczące zastosowania art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 26 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów za uzasadnione.

W konsekwencji uznania powyższych zarzutów jako najdalej idących należało uznać za bezprzedmiotowe pozostałe zarzuty odwołania.

Zważyć przy tym należało, że zgodnie, bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

Sąd uznał, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. Także zatem i z tego względu za niezasadne należało uznać zarzuty naruszenia art. 7, 8, 77§ 1, 107 k.p.a. w zw z art.83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z powyższych względów zaskarżoną decyzję należało uchylić na podstawie art.479^{31a} § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz powoda koszty postępowania w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art. 98 k.p.c.)